

Arrest

nr. 186 215 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet zo nodig ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

Op 26 augustus 2013 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar ter kennis gebracht. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat de verzoekende partij tegen dit inreisverbod via enig ander verzoekschrift een beroep heeft ingediend. Derhalve is het inreisverbod, dat haar op 26 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, definitief geworden. Bijgevolg staat het vast dat dit inreisverbod op de verzoekende partij van toepassing is sinds de betekening ervan.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering; (...)”

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – zowel de toegang tot het grondgebied als het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan dit verbod buiten werking stellen.

In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in werking op 26 augustus 2013. Het inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekende partij er geen beroep tegen heeft ingediend. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat het inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken op het ogenblik dat zij het huidige verzoekschrift indiende, met name op 21 mei 2015. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoekende partij op het moment dat zij het huidige beroep tot nietigverklaring indiende thans onder de gelding viel van een definitief inreisverbod van drie jaar, waarvan niet blijkt dat op het ogenblik van het indienen van het huidige beroep tot nietigverklaring, dit door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod voor de duur van drie jaar haar de toegang en het verblijf op het grondgebied verhindert, had de verzoekende partij bij het indienen van haar beroep tegen de thans bestreden beslissing geen belang. Immers, indien de huidige bestreden beslissing voor het verstrijken van het inreisverbod zou vernietigd zijn geweest, dan had de verwerende partij niets anders gekund dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod stond, dat niet werd opgeheven of opgeschort, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden was in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij had bijgevolg op het ogenblik van het instellen van het huidige beroep geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het belang bij de vernietiging van het bestreden beslissing moet bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring en kan derhalve niet hangende het geding worden verworven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). Bijgevolg heeft de omstandigheid dat op het ogenblik van het sluiten der debatten de geldingsduur van het inreisverbod is verstreken, niet tot gevolg dat de verzoekende partij daardoor het vereiste belang bij het beroep verwerft.

Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover een standpunt innemen en haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135 040). Wanneer er twijfel rijst omtrent haar belang, komt het dan ook de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde dag werd genomen als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Tegen deze beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, heeft de verzoekende partij bij de Raad beroep aangetekend. De verzoekende partij argumenteert dat indien de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd wordt, dan dient ook de huidige bestreden beslissing vernietigd te worden.

In casu blijkt dat de Raad het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, heeft verworpen bij arrest met nummer 186 213 van 28 april 2017. Bijgevolg maakt de verzoekende partij met haar huidig betoog haar belang niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande dient het huidige beroep dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel en wettig belang op het moment dat het beroep werd ingediend.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS